

בש"פ 2879/17 - וואליד אלעטאונה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 2879/17

כבוד השופט י' דנציגר
וואליד אלעטאונה

לפני:
המערער:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע שניתנה על ידי
כבוד השופט א' חזק מיום 21.3.2017 בעמ"ת
4636-03-17

עו"ד צבי אבנון

בשם המערער:

עו"ד ארז בן-ארויה

בשם המשיבה:

החלטה

לפני בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (השופט א' חזק) מיום 21.3.2017 בעמ"ת 4636-03-17, לפיה נדחה עררו של המבקש על החלטתו של בית משפט השלום בבאר-שבע (השופטת ש' חביב) מיום 14.2.2017 במ"ת 61966-01-17, בה הורה בית המשפט על הארכת מעצרו של המבקש עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

רקע

1. ביום 9.1.2017 הוגש כתב אישום נגד המבקש ואחרים (להלן: הנאשמים), המונה 12 אישומים שונים. לפי כתב האישום, החל מחודש נובמבר 2016 קשרו הנאשמים קשר לבצע פשע ולהתפרץ לבתי עסק שונים ולגנוב את תכולתם. על פי כתב האישום, הנאשמים היו נוהגים להתכנס במקום מפגש מוסתר במחלף חולון (להלן: הזולה), מצטיידים בכלי

עמוד 1

פריצה שונים, בכפפות ובכובעי גרב, להסתרת זהותם, ובכלי רכב שונים שאת רובם היו שוכרים. עוד צוין, כי הנאשמים הצטיידו במכשירים אלקטרוניים שונים, שביניהם מכשירים שנועדו לאתר תדרי שידור שונים, בין היתר, שידורי קשר משטרתיים, ולהאזין להם, וכן מכשירים שנועדו לשבש שידורים בתדרים שונים על מנת לבטל את פעולת האזעקה ולהקל על ביצוע העבירות הפליליות. בגין מעשים אלה יוחסה לנאשמים עבירה של קשירת קשר לפשע לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: החוק). בנוסף, למבקש יוחסו שני אישומים של קשירת קשר להתפרצות וגניבה ביחס לאירוע מיום 29.11.2016 (להלן: האישום השלישי) ולאירוע מיום 2.1.2016 (להלן: האישום הרביעי). כמו כן, במסגרת האישום השלישי, יוחסה למבקש עבירה נוספת של קבלת רכוש שהושג בפשע, לפי סעיף 411 לחוק. במסגרת האישום הרביעי יוחסה למבקש עבירה נוספת של האזנת סתר שלא כדין, לפי סעיף 2(א) לחוק האזנת סתר, התשל"ט - 1979. יתר על כן, יוחסו למבקש שמונה עבירות של הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287(א) לחוק (להלן: האישום השביעי), הואיל ונצפה בזולה בשעות שבהן היה אמור להיות במעצר בית; ושתי עבירות של נהיגה בשלילה או פסילה בעת ביצוע העבירות, לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א - 1961.

2. בית משפט השלום דן בבקשת המשיבה למעצר עד תום ההליכים של הנאשמים על רקע כתב האישום. להלן אפרט את קביעותי ביחס למבקש. אשר לאישום השלישי המיוחס למבקש; נקבע כי מדו"ח הצפייה בזולה ניתן לזהות את המבקש "כמי שלובש בגדים כהים". לאחר בחינת הראיות הקיימות ביחס לאירוע זה, נקבע כי הן ראיות נסיבתיות שמקיימות את הרף הלכאורי ברף הנמוך ביותר שלו. בהקשר זה צוין, כי הנאשמים שותקים בחקירותיהם והדבר מחזק את הראיות נגדם, ועל כן "אין מנוס מהקביעה כי קיימות ראיות לכאורה אך כאמור ברף נמוך". אשר לאישום הרביעי המיוחס למבקש; בית המשפט ציין כי מדו"ח הצפייה בזולה ניתן לראות את המבקש מטפל במזוודה לשיבוש התדרים ועוזב יחד עם יתר הנאשמים את הזולה עם המזוודה. עם זאת נקבע כי אין ראיה פורנזית הקושרת את הנאשמים לעבירה המיוחסת להם. בית המשפט ציין כי הניסיון לקשור את הנאשמים לעבירה נשען על חוות דעת המומחית מטעם המשטרה, צפנת ברדה, מיום 20.12.2016 (להלן: חוות דעת המומחית) אשר ערכה השוואה בין הדמויות המצולמות בסרטון שתיעד לכאורה את מעשי העבירה לבין התמונות שהחזיקה המשטרה, ודירגה את מידת ההשוואה בין "אפשרי בהחלט", "אפשרי" ו"לא ניתן לשלול". בית המשפט קבע כי לא ניתן לבסס על מידות ההשוואה האלה ממצאים בפלילים. למרות זאת, צוין כי הנאשמים מזוהים על ידי השוטר שערך את דו"ח התצפית, מאחר שהם מוכרים לו, ונקבע שדי בכך כדי לבסס ראיות לכאוריות לנוכחותם בזולה. בית המשפט הוסיף וקבע כי מאחר שהנאשמים שתקו בחקירותיהם ולא נתנו הסבר למצער להימצאותם בזולה בזמנים הרלוונטיים, הרי שמדובר בראיות אשר עברו את הרף הלכאורי, אם כי לא ניתן לקבוע כי הן ראיות טובות או חזקות. אשר לאישום השביעי; בית המשפט ציין כי המבקש היה נתון במעצר בית לילי בפיקוח ערבים בבית אביו שביישוב חורה, וכי הוא אינו אווז ברישיון נהיגה בתוקף. בהקשר זה, נקבע כי לא יכולה להיות מחלוקת על קיומן של ראיות לכאורה על הפרות רבות של תנאי שחרורו של המבקש, נוכח העובדה שהוא מזוהה בזולה באמצעות המצלמה שהותקנה שם. כן צוין, כי המבקש נצפה באמצעות המצלמה כאשר הוא נוהג בשלילת רישיון. בנוסף, נקבע כי דו"ח הצפייה ממקם את המבקש בזולה בתאריכים שנטענו בכתב האישום וכי ניתן לראות אותו נוהג ברכב. בית המשפט ציין כי העבירות הרבות של הפרת חובה חוקית ונהיגה ללא רישיון המיוחסות למבקש מקימות כשלעצמן עילת מעצר עצמאית ובעוצמה שאינה מבוטלת. על רקע האמור, קבע בית המשפט כי נוכח ריבוי ההפרות המיוחסות למבקש והעובדה שנמצאו ראיות לכאוריות אשר קושרות אותו גם לעבירות הרכוש, על אף שמדובר בראיות שהן ברף נמוך, אין מקום עוד לשקול את שחרורו בתנאים, והורה על מעצרו עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

3. המבקש הגיש ערר על החלטתו של בית משפט השלום, בטענה שבית המשפט השלום שגה בקביעותו ובמסקנותיו ביחס להמצאות המבקש לכאורה בזולה, ושגם אם נצפה, לכאורה, לא ניתן לקבוע כי הוא קשר קשר כלשהו עם הנאשמים האחרים לביצוע עבירות הרכוש. בית המשפט המחוזי דן בערר וקבע כי בעניינו של המבקש לא הוצגו דו"חות צפייה שצינו כי זיהו אותו במהלך ביצוע פעילות עבריינית וכי בחומר הראיות אין גם ראיות שנלקחו מטלפונים סלולריים שיעידו לכאורה על מעורבותו במיוחס לו בכתב האישום. כמו כן, קבע בית המשפט המחוזי כי עיון בחוות דעת המומחית, מעלה כי בכל הנוגע ליתר הנאשמים, נקבע כי "אפשרי" או "אפשרי בהחלט" שהחשוד הוא המצולם בעת האירוע, ואילו בניגוד לכך בכל הנוגע למבקש, צוין כי "לא ניתן לשלול" שהחשוד הוא המצולם. יתרה מכך, צוין כי בניגוד למעורבים האחרים שבענינם פורטו מספר פרטי התאמות בין התמונות לסרטון, הרי שבענין המבקש פורט רק פרט דמיון אחד והוא השיער. לפיכך נקבע כי "חוות הדעת מקימה ראיות כנגד המבקש ברף נמוך יחסית למעורבותו בעבירות הרכוש המיוחסות לו, ומתוך כך גם לא יוכל הדו"ח להקים ראיות לכאורה בעלות משקל לעבירות הפרת הוראה חוקית". בנוסף, נקבע כי דו"ח הצפייה שבו מצוין כי המבקש זוהה בעת ביצוע הפעולות באיזור שבו בוצעו העבירות לא נערך ככל הנראה על ידי שוטר המכיר את המבקש מפעילות קודמת ועל כן גם דו"ח זה לא יקים ראיות בעלות משקל גבוה ביותר כנגד המבקש. בית המשפט קבע כי "יחד עם זאת לא יהיה ניתן לומר כי לדו"חות הצפייה שפורטו בהחלטת בית משפט קמא ולקלטות עצמם לא יהיה משקל כלל, ובכלל נסיבות הענין (ולאחר צפייה בסרטון 2448/16 מיום 29.11.2016 שעה 20:29:30) ניתן לקבוע כי דו"חות הצפייה וסרטוני ההקלטה המצויים בידי המשטרה יקימו ראיות ממשיות כנגד המבקש". בית המשפט ציין את העובדה שהמבקש שמר על זכות השתיקה בכל חקירותיו במשטרה. נוכח האמור, נקבע כי קיימות ראיות ברף גבוה כנגד המבקש לביצוע העבירות המיוחסות לו, ועל כן הערר נדחה.

מכאן בקשת הערר שלפני.

טענות הצדדים

4. המבקש טוען כי בהחלטתו של בית המשפט המחוזי נפלו "טעויות לוגיות ומשפטיות" אשר בגינן ראוי כי בית משפט זה יעתר לבקשת רשות הערר דנן. המבקש מציין כי בית המשפט המחוזי קבע כי לא ניתן לסמוך על השוטרים שערכו את דו"חות הצפייה לצורך זיהוי המבקש, וכי לא ניתן לקבוע דבר בעניינו של המבקש בהתאם לחוות דעת המומחית לגבי הסרטונים. על כן, לטענתו, גם אם יש בעצם קיומם של דו"חות הצפייה והסרטונים כדי להוות ראיות שניתן להגישן במסגרת התיק, הרי שאין בראיות אלה כדי להוות ראיות לכאורה לביצוע העבירות על ידי המבקש. כמו כן, נטען כי זכותו של המבקש לשמור על זכות השתיקה. לבסוף נטען כי שגה בית המשפט כאשר נתן בהחלטתו משקל לתיק עבירות הרכוש המתנהל נגד המבקש בבית משפט השלום בכפר סבא, היות והעבירות המיוחסות לו בתיק מושא בקשה זו הן זניחות ואינן מקימות כלל עילת מעצר.

5. המשיבה טוענת כי הבקשה אינה עומדת בתבחינים שנקבעו בפסיקה למתן רשות ערר, מאחר שאינה מגלה כל חשיבות עקרונית, משפטית או ציבורית ואף אין בה נימוק המגלה נסיבות חריגות המצדיקות מתן רשות ערר. נטען כי המבקש טוען בעלמא וללא ביסוס כי טעויות בתי המשפט דלמטה "יורדות לשורשו של עניין" כלשונו, ומצדיקות מתן רשות ערר ושחרור ממעצר, על פי פסיקת בית המשפט העליון. לשיטתה, העובדה שהמבקש אינו משלים עם קביעות הערכאות הנמוכות בענין קיומן של ראיות לכאורה אינה מקימה עילה למתן רשות ערר. לגופם של דברים, נטען כי

הקביעה בדבר הראיות לכאורה אינה מבוססת רק על דו"ח כזה או אחר אלא על מכלול הראיות שתיעדו את המבקש בזולה, ראיות אשר נבחנו באופן ישיר על ידי בית המשפט. נוכח האמור טוענת המשיבה כי לא נפלה שגיאה בקביעה כי אין לתת עוד אמון במבקש ועל כן ניתן להשיג את מטרות המעצר אך מאחורי סורג וברית.

מכאן הערר שלפני.

דיון והכרעה

6. לאחר עיון בבקשה, ובהחלטותיהן של הערכאות הקודמות, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

7. הלכה היא, כי בבקשת רשות לערור ב"גלגול שלישי" נוהגת אמת מידה מצמצמת הדומה במהותה לזו שהותוותה בעניין חניון חיפה [ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123, 128 (1982)]. על פי אמת מידה מצמצמת זו, רשות לערור תינתן רק במקרים בהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית, או כאשר מתקיימות נסיבות פרטניות וחריגות המצדיקות זאת, כגון פגיעה בלתי מידתית בזכויות הנאשם או אי מתן משקל ראוי לשלום הציבור ובטחונו [ראו למשל: בש"פ 6531/16 ציקנובסקי נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (5.9.2016); בש"פ 2786/11 ג'ריס נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (17.4.2011); בש"פ 374/17 אבו צדקה נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (18.1.2017)].

8. אני סבור כי הבקשה שלפני אינה מגלה עילה למתן רשות לערור. בקשתו של המבקש אינה מעוררת שאלה משפטית שחשיבותה חורגת מעניינם של הצדדים ולא מתקיימות נסיבות פרטניות המצדיקות היעדרות לבקשה. הבקשה עוסקת בקביעת הערכאות דלמטה בעניין קיומן של ראיות לכאורה להוכחת העבירות המיוחסות לו לצורך מעצר עד תום ההליכים. בהקשר זה יש לציין את ההלכה לפיה, ככלל, ערכאת הערעור לא תתערב בממצאי עובדה ומהימנות שנקבעו על-ידי הערכאה המבררת [ראו למשל: בש"פ 5154/15 שויחט נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (9.8.2015)] והדברים יפים אף להליכים כגון דא. בית המשפט השלום ובית המשפט המחוזי קבעו כי סרטוני ההקלטה מעידים על הימצאותו, לכאורה, של המבקש בזולה, בעת שהיה אמור להיות במעצר בית לפי תנאי שחרורו, ועל העובדה שנהג במועדים בהם היה פסול רישיון. די בכך, לטעמי, על מנת להקים ראיות לכאורה ברמה מספקת לשם מעצרו עד תום ההליכים.

ניתנה היום, א' באייר התשע"ז (27.4.2017)

ש ו פ ט